

въ прѣисподнѣ, отговори Радбодъ: «Тогава мисли за по-добрѣ да бѣдѣ и азъ, гдѣ-то прѣмислуватъ повече отъ тѣхъ; съ това изтегли кракъ-тъ си изъ водѣ-тъ като рѣши никога да не стане Християнинъ. Скоро слѣдъ това той умрѣ, подъ обстоятелства кои-то не оставихъ съмнѣние че скорошна-та му смърть была едно особно наказание отъ Бога. Сега мнозина отъ Фризы-тъ прибръзахъ да ся кръщаватъ, тукъ и тамъ ся съставихъ Християнскы общества, църквы ся създохъ, капища-та на идолы-тъ ся разорихъ и Християнски-тъ учители имахъ пълнѣ свободѣ да проповѣдватъ Евангеліе-то.

Вилибордъ най-сѣтнѣ видѣ плода отъ тридесетъ годишно-то сѣяніе на слово-то Божіе и имаше радость прѣзъ три години да има за сътрудникъ единъ неговъ сродникъ *Винфридъ*, кой-то отъ съчувствіе къмъ язычници-тъ бѣше дошелъ отъ Англіѣ, за да търси едно поприще за работѣ между свои-тъ братія Нѣмци. Вилибордъ желаше много да го има при себе си; нъ Винфридъ избра за себе си язычески-тъ страны Хессенъ и Тюрингіѣ и не ся забави, нъ въ 722 г. отправи ся за пѣтъ. Въ пѣтъ-тъ си принощува една ноцъ въ единъ монастырь близо до Триеръ. На трапезѣ-тъ едно петнадесетъ годишно момче, кое-то бѣше дошло отъ училище-то, прочете една часть отъ Латинскѣ Библиѣ. Винфридъ му каза: «Добрѣ знаешъ да прочиташь сыне, нъ разумѣвашъ ли онова кое-то четешъ?» Момче-то захванъ